

Arrest

nr. 199 935 van 20 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2017 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Mevrouw G.G., die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en op 22 juli 2014 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 23 juli 2014 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt definitief afgewezen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 16 november 2015 met nr. 156 471, waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

1.2. Mevrouw G.G. dient op 23 juni 2016 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 3 augustus 2016 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in overweging genomen en op 26 september 2016 wordt zij erkend als vluchteling.

1.3. Verzoeker dient op 20 december 2016, als echtgenoot van mevrouw G.G., een aanvraag in tot afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 15 maart 2017 de beslissing waarbij de afgifte van het gevraagde visum wordt geweigerd. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10.1.1.4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend door [T.A.], ° 01/01/1988, Eritrea teneinde zijn vermoedelijke echtgenote in België, [G.G.L.], ° 1991 Eritrea te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag van mijnheer werd ingediend op grond van een huwelijkscertificaat afgeleverd door de Ethiopische Orthodoxe Tewahdo kerk, niet gelegaliseerd.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze verklaringen na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens in het dossier waarover zij beschikt.

Overwegende dat het document werd afgeleverd door een religieuze instantie zonder het bewijs dat dit huwelijk ook wel degelijk werd geregistreerd bij de bevoegde burgerlijke instanties in Ethiopië.

Overwegende dat het dossier bijgevolg geen bewijs bevat dat het religieuze huwelijk werd erkend door de burgerlijke instanties.

Overwegende dat ter staving van identiteit van [T.A.] een Eritrees document wordt voorgelegd, niet vertaald, met vermelding van "1988" als geboortedatum.

Overwegende dat er een uittreksel van het strafregister van de Israëlische politie werd voorgelegd met vermelding van "1986" als geboortedatum.

Overwegende dat er een brief van het detentiecentrum in Israël wordt voorgelegd met vermelding van "1986" als geboortedatum.

Overwegende dat er duidelijk tegenstrijdigheden bestaan tussen de voorgelegde documenten wat betreft de geboortedatum van betrokkene. Bijgevolg kan door deze tegenstrijdigheden de identiteit van de aanvrager niet op voldoende wijze worden vastgesteld.

Gelet op bovenstaande kunnen de voorgelegde documenten dan ook niet erkend worden in België en de visumaanvraag wordt afgewezen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 10 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...]

a)

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen geen aanvraag tot gezinshereniging kan indienen nu er geen afdoende bewijzen van het huwelijk voorliggen, noch de identiteit van van verzoeker vaststaat.

De beslissing schendt onder meer de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

b)

Dat een bestuurshandeling aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet gebeurd is.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken is overgegaan tot een zeer stereotype motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

c)

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

[...]

De weigeringsbeslissing van huidige aanvraag is enkel gestoeld op volgende elementen:

- De voorgelegde huwelijksakte is niet gelegaliseerd ;*
- De identiteit van de aanvrager kan niet afdoende vastgesteld worden.*

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt verder geen enkele andere opmerking.

Verzoeker kan het niet eens zijn met deze beslissing en uit onderstaande uiteenzetting zal blijken dat dit effectief foutief is.

- [...]

Met betrekking tot de huwelijksakte

Verzoeker wenst zijn echtgenote te vervoegen, wie hij huwde op datum van 28/05/2003.

Verzoeker is zijn echtgenote gehuwd voor de Ethiopisch Orthodoxe kerk.

Verzoeker heeft ten ondersteuning van zijn huwelijk, zijn originele huwelijksakte voorgelegd.

DVZ meent dat deze huwelijksakte niet in overweging moet genomen worden, gelet op het feit dat het document louter een religieus document is, dewelke niet gelegaliseerd is.

Verzoeker beroept zich op artikel 10 van de Vreemdelingenwet en wenst zijn echtgenote te vervoegen.

Het is de plicht van verzoeker om zijn verwantschap aan te tonen. Het desbetreffende artikel specificeert echter niet aan de hand van welke documenten dit moet aangetoond worden.

Verzoeker verkeert in dergelijke uitzonderlijke omstandigheden dat hij onmogelijk de officiële documenten kan voorleggen.

Verzoeker is afkomstig van Eritrea, maar heeft zijn land van herkomst moeten ontvluchten en heeft geruime tijd in Ethiopië geleefd, alwaar hij zijn echtgenote met de Ethiopische nationaliteit heeft leren kennen.

Verzoeker is zijn echtgenote gehuwd in Ethiopië, maar zij konden dit nooit laten officialiseren, gelet op het feit dat verzoeker geen verblijfsstatuut had in Ethiopië.

Verzoeker is echter wel effectief gehuwd sinds 2003, intussen bijna 14 jaar.

Toen verzoeker en zijn echtgenote problemen ondervonden in Ethiopië zijn ook moeten vluchten. De echtgenote van verzoeker is richting België gevlucht en heeft alhier asiel aangevraagd.

Verzoeker zelf kwam in een vluchtelingenkamp in Israël terecht.

Gelet op het feit dat de asielaanvraag van de echtgenote reeds werd behandeld in België en mevrouw de vluchtelingenstatus werd toebedeeld, wenst verzoeker zijn echtgenote te vergezellen.

Dit valt evident wel onder de wetsbepaling van artikel 10 Vreemdelingewet.

Verzoeker erkent dat het voorgelegde document een religieuze huwelijksakte is, die hij niet heeft kunnen legaliseren.

Verzoeker heeft echter nooit de mogelijkheid gehad om zijn huwelijk te officialiseren en te laten legaliseren. Toen hij zijn echtgenote huwde, kon hij zijn huwelijk niet laten officialiseren of registreren, gelet op het feit dat hij geen verblijfsrecht had.

Ook actueel verblijft verzoeker in een vluchtelingendetentiekamp en kan hij zijn documenten onmogelijk laten registreren of legaliseren.

Verzoeker is maar liefst tot 2 maal toe moeten vluchten, een eerste maal uit Eritrea en een tweede maal uit Ethiopië.

Er kan van verzoeker onmogelijk gevraagd worden om terug te keren naar zijn land van herkomst of Ethiopië om de huwelijksakte te laten officialiseren.

Verzoeker is van afkomstig uit Eritrea. In België krijgen asielzoekers uit Eritrea bijna automatisch een beschermingsstatuut ten gevolge van hun afkomst. Bovendien is verzoeker samen met zijn echtgenote gevlucht uit Ethiopië, wie intussen in België de vluchtelingenstatus heeft ten gevolge van deze problemen. Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar één van deze landen. Het is volledig onverzoekenbaar dat geëist zou worden de huwelijksakte van verzoeker en zijn echtgenote zou geofficialiseerd moeten worden door een overheidsinstantie, van het land welke zij ontvlucht zijn.

De onmogelijkheid van verzoeker om een officiële akte, uitgegeven door een overheidsinstantie voor te leggen, staat onomstotelijk vast. Huidige onmogelijkheid is bovendien buiten de wil van verzoeker ontstaan.

Echter is het ontbreken van een document uitgegeven door de overheid niet voldoende om te stellen dat er geen bewijs voorligt van verwantschap.

Immers kan de Dienst Vreemdelingenzaken regening houden met andere geldige bewijzen, indien betrokkene in de onmogelijk verkeerd om een officiële akte voor te leggen.

Verzoeker heeft in casu zijn originele religieuze huwelijksakte voorgelegd. Dit vorm ook een bewijs van het huwelijk.

Verder heeft DVZ ook weet van het huwelijk ten gevolge van de asielaanvraag van de echtgenote van verzoeker. Zij heeft duidelijk aangegeven dat ze gehuwd was en heeft gedurende haar asielprocedure alle identiteitsgegevens van haar man verteld. Nooit werd het huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal in twijfel getrokken. De echtgenote van verzoeker staat effectief geregistreerd als gehuwd.

Het verwantschap staat hoe dan ook vast.

De verwerende partij had in casu de huwelijksakte moeten erkennen. Het betreft immers een bewijs van het huwelijk en verzoeker zijn specifieke situatie laat niet toe om een ander bewijsstuk voor te leggen.

- [...]

Met betrekking tot de identiteit van de aanvrager

Verzoeker is de heer [T.A.], geboren te [...], op datum in 1988.

Dit blijkt duidelijk uit zijn Eritrese identiteitskaart, waarvan hij het origineel heeft voorgelegd.

Verzoeker kent niet zijn exacte geboortedatum. In een land waar amper administratie aanwezig is, is dit volstrekt normaal.

Bij binnenkomst in Israël werd in het detentiekamp in eerste instantie een foutieve geboortedatum genoteerd. Dit viel volledig te wijten aan een administratieve dwaling.

Deze administratieve dwaling werd onmiddellijk rechtgezet en de geboortedatum van verzoeker werd correct genoteerd.

Verzoeker kan dit ook aantonen aan de hand van stuk 3. Het betreft een gecorrigeerde stay order. De 'stay order' werd aangepast en de correcte geboortedatum van verzoeker vermeldde.

Beide documenten werden opgesteld op dezelfde dag en dit omdat het eerste document een vergissing met betrekking tot de geboortedatum bevatte.

Het verschil in geboortedatum betreft een louter administratieve vergissing die niet aan verzoeker kan verweten worden.

b)

Verder dient opgemerkt dat huidige administratieve dwaling hoe dan ook niet afdoende kan zijn om te twifelen aan de identiteit van mijn cliënt.

Immers vermeld de 'stay order' waarop de foutieve geboortedatum staat, naast de geboortedatum ook de naam, voornaam, paspoortnummer, land van herkomst, casenummer en prison services case No.

Zowel de naam, voornaam als het paspoortnummer stemmen overeen met de Eritrese identiteitskaart. Er kan geen twijfel bestaan omtrent de identiteit. Echter lijkt verwerende partij volledig voorbij te gaan aan al deze elementen die de identiteit van verzoeker staven, maar meent dat een louter administratieve dwaling afdoende is om geen waarde te hechten aan alle andere elementen die bewijzen dat zowel de Israëlsche, als de Eritrese documenten betrekking hebben op dezelfde persoon.

De verwerende partij maakt echter geen zorgvuldige afweging en houdt vanwege 1 administratieve dwaling geen rekening met alle elementen die de identiteit van verzoeker staven.

c)

Ter ondersteuning van zijn identiteit kan verzoeker nog een aantal documenten voorleggen, zo beschikt verzoeker ook over een detentiefas, welke zijn foto en ...bevat.

Verzoeker heeft al zijn documenten laten vertalen. De vertaler-tolk, kan bevestigen dat alle documenten betrekking hebben op de heer [T.A.], geboren in 1988, Eritrea, met paspoortnummer [...]

e)

Onmogelijk kan er dienstig gemotiveerd worden dat de identiteit van verzoeker niet bewezen werd indien alle stukken die werden toegevoegd bij de aanvraag in overweging zouden genomen zijn.

[...]

Samengevat, dient opgemerkt dat verzoeker alle aangehaalde elementen die de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangehaald om over te gaan tot de weigeringsbeslissing, heeft kunnen weerleggen.

Er liggen wel degelijke bewijzen voor van het verwantschap en er kan geen enkele twijfel ontstaan omtrent de identiteit van verzoeker.

De bestreden beslissingen zijn kennelijk onzorgvuldig, zijn niet gesteund op de correcte feitelijkheden en maken een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Bijgevolg verzoekt verzoeker ook om over te gaan tot de vernietiging van de beslissingen."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 10, §1, al.1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

De verzoekende partij betwist niet dat er geen officiële documenten werden overgemaakt om de huwelijksband met mevr. [L.G.G.] aan te tonen. Hij beweert dat het onmogelijk zou zijn om die documenten te bemachtigen, daar hij niet over een Ethiopisch verblijfsrecht beschikt en omdat hij Ethiopië ontvlucht is.

Evenwel maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de Ethiopische autoriteiten zouden geweigerd hebben om zijn huwelijk te officialiseren, zagezegd omdat hij er geen verblijfsrecht zou hebben. In België is het hebben van een wettelijk verblijfsrecht alvast geen wettelijke vereiste om te mogen huwen. Verzoeker toont evenmin aan dat de Ethiopische autoriteiten zouden geweigerd hebben om het huwelijk met mevr. [L.G.G.] te registreren.

Er moet zelfs vastgesteld worden, op basis van het asielrelaas van mevr. [L.G.G.], dat zij Eritrea ontvlucht is en vervolgens in Ethiopië in een vluchtelingenkamp opgevangen is vanaf september 2010 tot maart 2012. Vervolgens verklaarde zij verder getrokken te zijn naar achtereenvolgens Soedan, Egypte, Israël, opnieuw Egypte en daarna opnieuw Ethiopië alwaar zij in een vluchtelingenkamp verbleven heeft van januari 2013 tot maart 2014. De Ethiopische ambassade heeft aan mevr. [L.G.G.] zelfs een vliegtuigticket gegeven om naar ADDIS ABEBA te reizen en om aldaar in een ander vluchtelingenkamp te kunnen verblijven.

Een en ander toont alvast aan dat de (Eritrese) vluchtelingen die in Ethiopië (wel degelijk officieel) worden opgevangen in verschillende vluchtelingenkampen, wel degelijk basisrechten hebben en er wordt alvast niet aangetoond dat het hen verboden zou zijn om te huwen.

Bijgevolg maakt verzoeker zijn bewering, nl. dat het onmogelijk zou zijn om het huwelijk aan te tonen op basis van officiële documenten, niet aannemelijk.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij Ethiopië ontvlucht zou zijn omdat hij problemen heeft (gehad) met de Ethiopische autoriteiten. Gelet op het feit dat zijn vermeende echtgenote er verbleven heeft van september 2010 tot maart 2012 en nadien van januari 2013 tot maart 2014, dat die echtgenote bovendien een vliegtuigticket heeft gekregen van de Ethiopische autoriteiten om te reizen naar ADDIS ABEBA, doet eerder vermoeden dat er geen tegenwerking is van de Ethiopische autoriteiten om op verzoek bepaalde documenten te bemachtigen of bepaalde registraties (zoals een huwelijk) te bekomen. In het asielrelaas van [L.G.G.] is er alvast ook geen sprake van problemen met de Ethiopische autoriteiten.

Wat er ook van zij, verzoeker maakt zijn gratuite beweringen aangaande de onmogelijkheid voor het bekomen van officiële huwelijksdocumenten, niet aannemelijk.

Bijgevolg ligt in casu louter een attest van een religieus huwelijk voor, zonder dat het huwelijk erkend werd door de Burgerlijke instanties van het land waarin het huwelijk werd aangegaan. Verzoeker toont niet aan dat de religieuze huwelijksakte – die geen buitenlandse authentieke akte is - door de Belgische autoriteiten zonder meer zou moeten erkend worden overeenkomstig de bepalingen van artikel 27 WIPR:

Art. 27. § 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. § 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. § 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan te voldoen aan de voorwaarde van artikel 10., § 1, 4° Vw., nu het bestaan van een officiële rechtsgeldige huwelijksband niet wordt aangetoond.

In casu werd de afgifte van het visum niet alleen geweigerd omdat er geen officiële huwelijksdocumenten voorgelegd werden, maar ook omdat er twijfel bestaat over de identiteit van verzoeker, nu er tegenstrijdige geboortedatums figureren op de door verzoeker overgemaakte documenten.

Alwaar verzoeker bij zijn verzoekschrift documenten bijvoegt en uitleg verschaft, waaruit zou moeten blijken dat het een louter materiële vergissing betreft vanwege de Israëliëse autoriteiten, kan opgemerkt worden dat verzoeker deze toelichting zo nodig bij zijn aanvraag had kunnen geven zodat hiermee eventueel rekening kon gehouden worden in de beoordeling van de visumaanvraag, hetgeen hij niet heeft gedaan.

Verzoeker betwist niet dat er verschillende geboortedatums figureren op de door hem bijgebrachte documenten.

Het kan allerm minst als kennelijk onredelijk beschouwd worden dat het bestuur – die een discretionaire bevoegdheid heeft ter zake - op basis van de tegenstrijdige geboortedatums op de diverse documenten, heeft geoordeeld dat er twijfel bestaat over de identiteit van verzoeker.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.”

2.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker geen beroep kan doen op

de bepalingen inzake gezinshereniging zoals vervat in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Hiervoor wordt allereerst vastgesteld dat het door verzoeker ter staving van de huwelijksband voorgelegde huwelijkscertificaat, met name een document afgeleverd door de 'Ethiopische Orthodoxe Tewahdo kerk', niet is gelegaliseerd. Verder wordt gewezen op artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht, dat voorziet dat een buitenlandse authentieke akte, om te worden erkend, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht. Hij duidt dat het voorgelegde huwelijkscertificaat afkomstig is van een religieuze instantie, zonder bewijs dat dit huwelijk ook is geregistreerd bij de bevoegde burgerlijke instanties in Ethiopië en dus werd erkend door de burgerlijke instanties aldaar. Ten slotte wordt vastgesteld dat de voorgelegde documenten een duidelijke tegenstrijdigheid bevatten wat de geboortedatum van verzoeker betreft, waardoor de identiteit van de aanvrager niet op voldoende wijze kan worden vastgesteld. Hiervoor wordt geduïd dat verzoeker ter staving van zijn identiteit een, niet vertaald, Eritrees document voorlegt waarop 1988 als geboortedatum wordt vermeld, terwijl het voorgelegde uittreksel uit het strafregister opgesteld door de Israëliëse autoriteiten alsook een brief van een detentiecentrum in Israël 1986 als geboortedatum vermelden.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij de motieven kent op basis waarvan hem de gezinshereniging wordt geweigerd, nu hij deze uitgebreid bespreekt en betwist in zijn middel. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.3.2. Gelet op de inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker verzocht het bestuur in casu om de afgifte van een visum type D teneinde zijn echtgenote in België te vervoegen die alhier werd erkend als vluchteling. Hij beriep zich aldus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet.

Verweerder weigert de visumaanvraag, en bijgevolg het verblijfsrecht van meer dan drie maanden, in de eerste plaats omdat het ter staving van de huwelijksband voorgelegde document niet als bewijs van deze huwelijksband kan worden aanvaard. Hiertoe wordt overwogen dat enerzijds het voorgelegde huwelijkscertificaat niet is gelegaliseerd en anderzijds het voorgelegde huwelijkscertificaat werd afgeleverd door een religieuze instantie zonder bewijs dat dit huwelijk ook werd geregistreerd bij, en erkend door, de bevoegde burgerlijke instanties in Ethiopië.

Inzake de gezinshereniging met erkende vluchtelingen in België waarbij de bloed- of aanverwantschapsband al bestond voor de erkende vluchteling het Rijk binnenkwam, stelt artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële

documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Inzake het bewijs van de huwelijksband in het kader van de gezinshereniging met een in België erkende vluchteling voorziet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet vervolgens:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Voormelde bepalingen vormen een omzetting van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn).

Artikel 9, tweede lid van de gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt:

“De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al vóór binnenkomst bestond.”

Artikel 11, tweede lid van de gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

In casu dient te worden aangenomen dat de ingeroepen huwelijksband reeds bestond voordat mevrouw G.G. in België is toegekomen. Deze laatste verklaarde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming van 23 juli 2014 zo België te zijn binnengekomen op 22 juli 2014. Tijdens haar eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 augustus 2014 gaf zij reeds aan religieus te zijn gehuwd in februari 2011 te Mai Ayni, Ethiopië, met een persoon met identiteitsgegevens die sterk gelijken op deze van verzoeker. Het thans voorliggende stuk dat de huwelijksband moet staven, verwijst ook naar een huwelijk op 28 mei 2003 in de Ethiopische jaartelling, hetgeen overeenkomt met februari 2011 in onze jaartelling.

Uit voormelde bepalingen volgt dat in de thans voorliggende situatie waarin de gezinshereniging wordt gevraagd als echtgenoot van een erkend vluchteling in België en waarin de ingeroepen huwelijksband reeds bestond voor de komst van deze laatste naar België, een getrapte bewijsregeling wordt voorzien wat de huwelijksband betreft. De gezinshereniging mag niet louter worden afgewezen omwille van het ontbreken van bewijsstukken.

Het uitgangspunt blijft gelden dat de huwelijksband in beginsel moet worden aangetoond met officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. Zo de betrokkene aannemelijk maakt dit bewijs niet te kunnen voorleggen, is het bestuur verplicht om rekening te houden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot deze band worden overgelegd. Indien hij aannemelijk maakt evenmin een ander geldig bewijs van de huwelijksband te kunnen voorleggen, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en

de vreemdeling die wordt vervoegd, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009) wordt volgende lijst, bij wijze van voorbeeld, gegeven van de zogenaamde "*andere bewijzen*" van de huwelijksband of het partnerschap:

"De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- *Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;*
- *Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;*
- *Religieuze akte;*
- *Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;*
- *Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;*
- *Vervangend vonnis;*
- *enz. "*

Het is in casu niet betwist dat het door verzoeker voorgelegde huwelijkscertificaat niet is gelegaliseerd. Verzoeker betwist als dusdanig evenmin dat geen bewijs voorlag dat het door een religieuze autoriteit in Ethiopië afgesloten huwelijk werd geregistreerd bij, en erkend door, de bevoegde burgerlijke instanties in Ethiopië. Wel merkt hij op dat hij zich in uitzonderlijke omstandigheden bevindt waarin hij onmogelijk de gevraagde stukken kan voorleggen. Hij wijst erop dat hij in een detentiecamp in Israël verblijft en bijgevolg – buiten zijn wil om – in de onmogelijkheid is om het huwelijksdocument te laten registreren of legaliseren. Hij stelt niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland of Ethiopië. Hij benadrukt dat verweerder, in het geval van een onmogelijkheid om een officiële huwelijksakte voor te leggen, rekening kan houden met andere geldige bewijzen en is van mening dat een originele religieuze huwelijksakte als dusdanig is te beschouwen. Hij wijst er nog op dat mevrouw G.G. in het kader van haar asielaanvraag duidelijk heeft verklaard gehuwd te zijn en hierbij al zijn identiteitsgegevens reeds heeft aangebracht. Hij stelt dat mevrouw G.G. staat geregistreerd als gehuwd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker de visumaanvraag indiende vanuit Israël en dat hij op dat ogenblik aldaar verbleef in "*Holot Prison*" oftewel een detentiecentrum.

Verweerder had er bijgevolg kennis van dat verzoeker verbleef in een detentiecentrum in Israël. Dit gegeven kan een impact hebben op de mogelijkheden voor verzoeker tot het voorleggen van bewijsstukken inzake zijn voorgehouden huwelijk.

De vaststelling dringt zich op dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met deze detentie van verzoeker in Israël. In het licht van hetgeen voorafgaat, waaronder het gegeven dat in het kader van de gezinshereniging met erkende vluchtelingen de afwijzing van het verzoek niet louter mag zijn gebaseerd op het ontbreken van bewijsstukken en het voorziene cascadesysteem in de bewijslevering, is de Raad van oordeel dat dit gegeven van belang kon zijn in de doorgevoerde beoordeling en dit gegeven dan ook ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken. Er blijkt niet dat verweerder, wat dit weigeringsmotief betreft, rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens en een voldoende zorgvuldigheid in de beoordeling in acht heeft genomen.

In de tweede plaats wordt nog gemotiveerd dat de identiteit van de aanvrager onduidelijk is, gelet op een tegenstrijdigheid in de voorgelegde documenten inzake de geboortedatum van de aanvrager.

Verzoeker benadrukt in dit verband zijn originele Eritrese identiteitskaart te hebben voorgelegd. Hij stelt zijn exacte geboortedatum niet te kennen, hetgeen volstrekt normaal is in een land waar amper administratie aanwezig is. Hij stelt dat bij binnenkomst in Israël in het detentiecentrum in eerste instantie een foutieve geboortedatum is genoteerd en deze administratieve vergissing intussen is rechtgezet. Hiervoor wordt verwezen naar stuk 3, hetgeen een gecorrigeerd bevel tot verblijf in het detentiecentrum betreft. Hij betoogt dat hoe dan ook deze administratieve dwaling niet afdoende is om te twijfelen aan zijn identiteit, waar de overige gegevens zoals deze worden vermeld op het bevel tot het houden van verblijf in een Israëlisch detentiecentrum wel volledig overeenstemmen met de vermeldingen op zijn Eritrese identiteitskaart en alle andere elementen erop wijzen dat de Israëlische en Eritrese documenten betrekking hebben op een en dezelfde persoon.

Inzake het motief dat de identiteit van de aanvrager niet op voldoende wijze kan worden vastgesteld, merkt de Raad op dat het niet is betwist dat verzoeker ter staving van zijn identiteit een Eritrees

document voorlegde. Verweerder geeft op zich niet aan te twijfelen aan de echtheid van dit document en evenmin aan het gegeven dat dit document verzoeker toebehoort. Wel wijst verweerder in de bestreden beslissing op een tegenstrijdigheid in de geboortedatum, waar enerzijds het Eritrese identiteitsbewijs 1988 als geboortedatum vermeldt en anderzijds de voorgelegde documenten van de Israëlische autoriteiten, met name het uittreksel uit het strafregister en de brief van het detentiecentrum, 1986 als geboortedatum vermelden. Voor het overige wordt niet aangegeven dat de in deze documenten vermelde gegevens niet overeenstemmen. In het licht van de voormelde vaststellingen dat verweerder als dusdanig niet aangeeft te twijfelen aan de echtheid van het voorgelegde Eritrese identiteitsbewijs en evenmin aan het gegeven dat dit document verzoeker toebehoort, net zomin als aan het gegeven dat verzoeker door de Israëlische autoriteiten verplicht is verblijf te houden in het detentiecentrum van Holot, waardoor het wel degelijk voorkomt dat de voorgelegde documenten een en dezelfde persoon betreffen, is de Raad van oordeel dat de vastgestelde tegenstrijdigheid nog niet volstaat om de identiteit van de aanvrager op zich in twijfel te trekken. Er blijkt niet dat dit motief voldoende draagkrachtig is om de bestreden beslissing op zichzelf te kunnen dragen.

Op deze gronden wordt een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel vastgesteld. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

2.3.3. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2017 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS